

Pesti utca

A forgalmas útvonal mentén kis pázsit. A pázsiton pólyásbaba fekszik. Mellette áll anyja. Citromot árul. (Hármat húsz fillérért.) A baba gyönyörű. Barnapiros bőre szinte feszül dundi arcocskáján. Mély tűzű, ibolyakék szeme hunyorog a fényességben.

Aki csak elmegy mellette, ránéz, mosolyog, majd aggodalmas arccal tanácsot ad az anyának.

– Ne hagyja szegénykét a forró napon – mondja az egyik.

– Takarja le szemét, nem látja, hogy hunyorog szegényke – veti oda a harmadik.

– Valami bogár a fülébe mászhat – aggodalmaskodik a negyedik.

– Nem éhes az a kicsike? – kérdezi az ötödik.

És így tovább.

Senkise megy el mellette megjegyzés nélkül. Egy pillanatra mindenki magáénak érzi a gyermeket, magáénak vágyja, magáénak álmodja.

Az anya csak mosolyog a jó tanácsokon. Ő nyugodt. Övé a baba.

•

A helyiérdekű vasúton este fiatal parasztmenyecske jön be a városba. Bokorugrós rokokóját visel, fején tarkán hímzett, legyezős főköttöt. Beül egy sarokba, az ablak mellé, s édesdeden elszunnyad. Vonásai kisimulnak, fejét hátrahajtja, s ebben a lágy szenderben oly festői, hogy amikor a vonat a végállomásra ér, még a kalauz is sajnálja fölébreszteni.

– Hadd aludjék még egy keveset – mondja –, a vonat úgyse indul ma már vissza. Majd később fölébred.

Az utasok lábujjhegyen szállanak ki a vonatból. Mindenki vigyáz, nehogy fölébressze az alvót.

•

A Gellérthegy alján sétálunk végig. Az égbolton viharos felhők gomolyognak, a növényzet oly üde-zöld ezen a nyáron, a borostyán, a füge s a cédrus oly buján tenyészik, az ecetfa oly magasra nő, a sárga és szürke sziklák oly tisztára mosottak az esőtől, hogy amíg elhaladunk a hegy lábához ragasztott

svájci házikó előtt, a ketrecükben illegő pávák előtt, az az érzésünk támad, hogy ezt a hegyet nem is ismerjük. Ebben az új világításban, új éghajlatban egészen mássá változott. Olykor tikkadt, poros nyárban egészen kiszikkad és összelapul. Aggastyán lesz belőle. Most fiatal erőttől duzzadó, mint az alpesi hegyóriások. Nagyszabású és vadregényes.

•

A konyhába pici, sárga pihés csibe kerül. Alig néhány napos. A szakácsnő szeretettel gondozza, neveli. Ebéd után az öreg szakácsnő, régi szokása szerint, néhány percre szobájába vonul, s lepihen a pamlagra. A kis csibe utánatotyog. A kis csibe már egészen elfelejtette a mamáját. Kitől tanuljon? A szakácsnő az ő mamája. A szakácsnő féloldalt dől a díványra, a csibe utánozza. Nem úgy tottyan le, ahogy ősidők óta minden csibe és tyúk teszi, hanem féloldalt fekszik ő is, ahogy ezt attól az egyetlen lénytől látta, aki őt szereti.

-i.

1932. június 22., szerda, 4. old.

Pesti utca

Abolt huszonöt éve van ugyanazon a helyen. Előtte villamos robog, gépszekerek túlkölnék. Szemközt vele sétatér, padokkal.

Vajon mi minden történt ez előtt a bolt előtt huszonöt év alatt?

A járművek öt embert, három kutyát, egy macskát és tizenöt galambot gázoltak el. A síkos járdán legalább harmincan fordultak föl, egy öregúr lábát törte. Egy asszony levitriolozta a kedvesét. A rendőrök négyszer üldöztek betörőt. Ötször történt verekedés. Egy aszfaltbetyárt fölpofoztak. Részeg ember legalább száz dülöngött a körzetben. Kilenc szívbajos roham zajlott le. Néhány híres temetési menet haladt el. Egy kerékpáros nekiszaladt a villamosnak, a kerekek alá került: neki magának nem esett baja, de a kerék-